

96. Nuk ka dyshim së ata që besuan dhe bënë vepra të mira, atyre i Gjithëmëshirshmi do t'u krijojë (ne zemrat e tyre) dashuri.

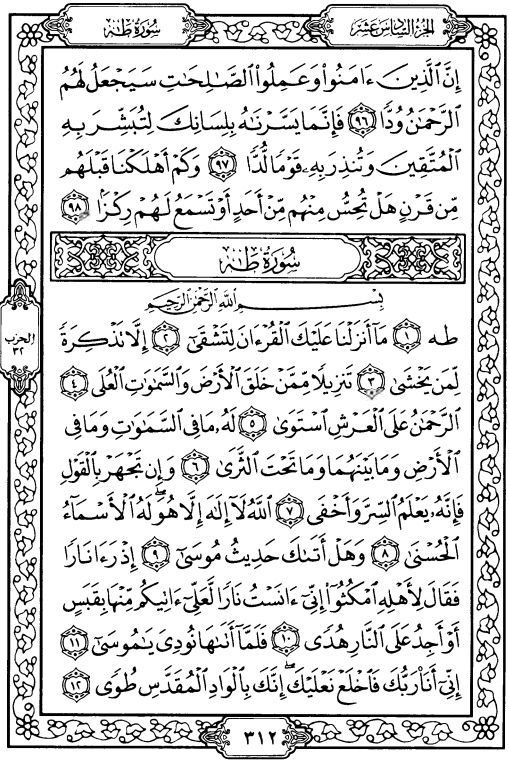
97. Ne e bëmë atë (Kur'anin) të lehtë me gjuhën tënde vetëm që me të t'i përgëzosh të devotshmit, dhe me të t'i tërheqish vërejtjen një populli që është kryeneç.

98. Sa shumë brezni kemi shkatërruar para tyre. A po vëren ndonjë prej tyre, ose a po dëgjon zërin e ulët të tyre (nuk po u ndihet zëri)?*

SURETU TA HA

Me emrin e Allahut, Mëshiruesit, Mëshirëbërësit!

1. Tâ, Hâ.
2. Ne nuk ta shpallëm Kur'anin për të munduar ty.
3. Ta shpallëm vetëm këshillë (përkujtim) për atë që frikësohet.
4. (kjo është) Shpallje nga Ai që krijoi tokën dhe qiejt e lartë.
5. (E Ai është) Mëshiruesi që krijoi tokën dhe qiejt e lartë.
6. E tij është çdo gjë që ekziston në qiej e në tokë dhe çdo gjë që gjindet në mes tyre, edhe ç'ka nën dhé.
7. Andaj, nëse bën shprehjen (lutjen) haptazi, Ai e di të fshehten, madje edhe më shumë se kjo.
8. Ai është Allahu, nuk ka Zot pos Tij. Atij i takojnë emrat më të bukur.
9. A të ka ardhur ty njohuri për ndodhinë e Musait?
10. Kur ai e pa një zjarr, e i tha familjës së vet: "Rrini ku jeni, se vëreja një zjarr,

e unë ndoshta do t'u sjellë ndonjë gacë prej tij, ose do të gjejë te zjarri ndonjë udhërrëfyes".

11. E kur shkoi tek ai (zjarri), u thirrë: O Musa!

12. Vërtet Unë jam Zoti yt, hiq atë që ke mbathur (opingat e nallet), se je në luginën e shenjtë Tuva.

* I dhujt të cilët i adhruan dhe me të cilët krenoheshin, do t'u bëhen armiq atyre i dhujtarëve. E derisa ata nuk pranuan udhëzimet e Kur'anit, ata mbeten në mëshirën e shejtanit, i cili i ngacmon dhe i nxit gjithnjë për punë të këqia. Muhammedit i thuhet të mos ngulet, e të dëshirojë likuidimin e tyre, pse ata kundështojnë Zotin, pse Ai i ka në dorë frymëmarrjet, ditët, vitet e tyre janë të numëruara, andaj së shpejti do ta gjejnë dënimin e merituar.

Ditën e ringjalljes besimtarët do të sillen te Zoti të nderuar, të krenuar, ngase do të priten si mysafirë të lartë, ndërsa kriminelëve do t'u grahët sikurse shtazëve, kur grahen te uji, dhe përveç atij që Zoti i jep leje, përveç atij që e mban premtimin e Zotit, e premtimi i Zotit është Shehadeti, askush tjetër nuk ka të drejtë të kërkojë falje për tjetrin.

Fjala më e ndytë dhe më e përcudur, është ajo e atyre që i përshkruajnë Zotit fëmijë. Është e rëndë ngase gjithçka që është në qiej e tokë është krijesë e Tij, dhe si rob i Tij do t'i paraqitet secili i vetmuar, pa pasuri, pa fëmijë, pa shoqëri, pa fuqi në ditën e Gjykimit, andaj nuk është për t'u habitur kur thuhet se prej një këso fjale të rëndë, fjale injorante gati do të shkatërroheshin qiej e tokë.

Dashurinë në zemrat e tyre që besuan dhe bënë vepra të mira e shpik Zoti, andaj ata e duan Zotin dhe Ai i do ata, dhe e duan njëritjetrin. Në përputhje me këtë ajet është edhe hadithi i Pejgamberit që thotë: "Kur e do Allahu ndonjë rob, e thërret Xhibrilin e i thotë: Unë e dua filanin, pra duaje edhe ti, e Xhibrili thërret në qiell: Allahu e do filanin, duane edhe ju, e duan banorët e qiellit dhe ajo dashuri ndaj tij zbrit edhe te banorët e tokës, e edhe ata e duan!" (Muslimi).

Me ndihmën e Zotit, përfundoi përkthimin dhe komentimi i kapitnës Merjem. I lavdëruar qofsh o Allah!

SURETU TA HA

KAPTINA 20

E zbritur në Meke; pas sures Merjem, ajete: 135

Edhe kjo kaptinë, sikurse edhe kaptinat e tjera që u shpallën në Mekë, rrah çështjet themelore të besimit.

Në fillim të kaptinës i jepet rëndësi përforcimit të ndjenjës së Muhammedit, të dërguarit më të famshëm, për detyrën të cilën ishte i obliguar ta kryente; i jepet përkrahje për ta forcuar shpirtin e tij, në mënyrë që rezistenca që i bëhej prej armiqve kokëfortë, talljet dhe përgënjeshttrimet që ia bënë me qëllim të caktuar, të mos ndikonin në vendosmërinë e tij për të zbatuar deri në fund porosinë e marrë prej Zotit Fuqiplotë.

Kjo kaptinë parashtrohet disa tregime mbi pejgamberët, e në mënyrë më të shkoqitur, tregimin rreth Musait e Harunit në dialog me faraonin, që përfshin gati pjesën më të madhe të kësaj kaptine; për qëndrimin e Musait në luginën Tuva, për garat e tij me magjistarët dhe për suksesin e tij përfundimtar.

Kalimthi përmendet edhe çështja e Ademit, përmes së cilës kuptohet mëshira e Zotit ndaj tij pas gabimit dhe pas pendimit, madje mëshira e Zotit e shprehur me të dërguarit e njëpasnjëshëm për t'ua treguar njerëzve rrugën e drejtë, e ata pastaj vetë të vendosin se cilën rrugë do ta zgjedhin: të mirën a të keqen.

Në këtë kaptinë gjithashtu paraqiten edhe disa skena që kanë të bëjnë me disa momente në ditën e gjykimit, ku do të mbretërojë drejtësia e përsosur e Gjykatësit Suprem, në të cilën të mirit do t'i thuhet: ke bërë mirë, ja shpërblimi, ndërsa të keqit: ke bërë keq, e more në qafë veten!

Quhet: “Sureti Taha” që është një nga emrat e bekuar të Muhammedit a.s. që ka qëllim përforcimin e zemrës dhe të shpirtit të tij në përballimin e pengesave dhe të vështirësive që e goditnin.

13. Unë të zgjodha ty (për pejgamber), prandaj dëgjo mirë së ç'po të shpallet!

14. Vërtet, vetëm Unë jam Allahu, nuk ka zot tjetër pos Meje, pra Mua më adhuro dhe fal namazin për të më kujtuar Mua.

15. S'ka dyshim se momenti (kijameti) do të vijë patjetër, Unë gati e kam fshehtë atë; (do të vijë) për t'u shpërblyer secili njeri për atë që ka bërë.

16. Prandaj, të mos shmang ty nga kjo, ai që nuk i beson atij dhe që është dhënë pas dëshirave, se atëherë shkatërrohesh.*

17. O Musa, ç'është ajo që e ke në të djathtën tënde?

18. Ai (Musai) tha: "Ai është shkopi im që mbahej në të, dhe me të u shkund (gjeth nga drunjtë) dherve të mia, dhe me të kryej edhe nevoja të tjera.

19. Ai (Allahu) i tha: "Hidhe atë, O Musa!"

20. Ai e hodhi atë, kur ja, ai një gjarpër i madh që lëvizte me shpejtësi.

21. (Allahu i) Tha: "Kape atë, e mos u frikëso, se Ne do ta kthejmë atë përsëri në gjendjen e mëparshme!"

22. Dhe, fute dorën tënde nën sjetullën tënde e do ta nxjerrësh atë të bardhë pa asnjë të metë. Kjo është një mrekulli tjetër.

23. (këtë e bëmë) Në mëyrë që të mundësojmë të shohësh disa nga argumentet Tona të mëdha.

24. "Shko te faraoni se ai ka ngritur kokë (është bërë arrogant)".

25. Ai (Musai) tha: "Ma zgjero (më ndihmo) gjoksin tim!"

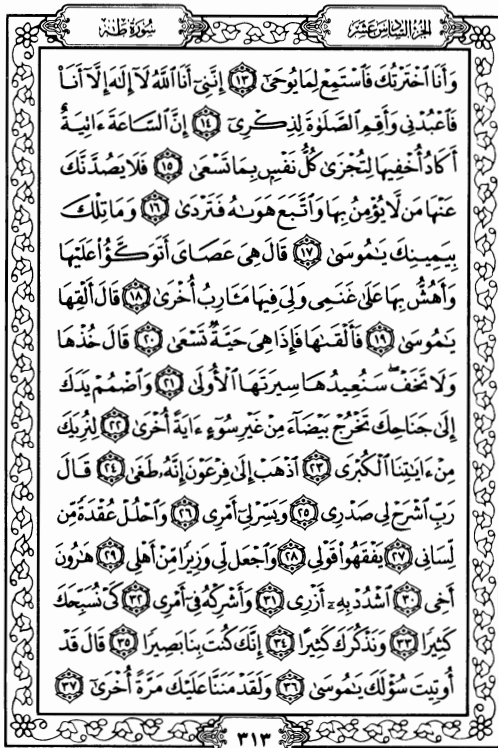
26. Dhe më lehtëso në këtë punë timen!

27. Më zgjidh nyjen e gjuhës sime!

28. Që ta kuptojnë fjalën time!

29. Më cakto një ndihmëtar nga familja ime,

30. Harunin, vallain tim,

31. Që me të të ma forcosh fuqinë time,
 32. Bëma shok atë në punën time,
 33. Në mënyrë që të madhërojmë Ty më shumë,
 34. Dhe të përkujtojmë ty shpesh.
 35. Vërtet, Ti je Ai që na sheh dhe na i di punët!*"

36. Ai (Allahu) tha: "O Musa, t'u dha ajo që kërkove!"

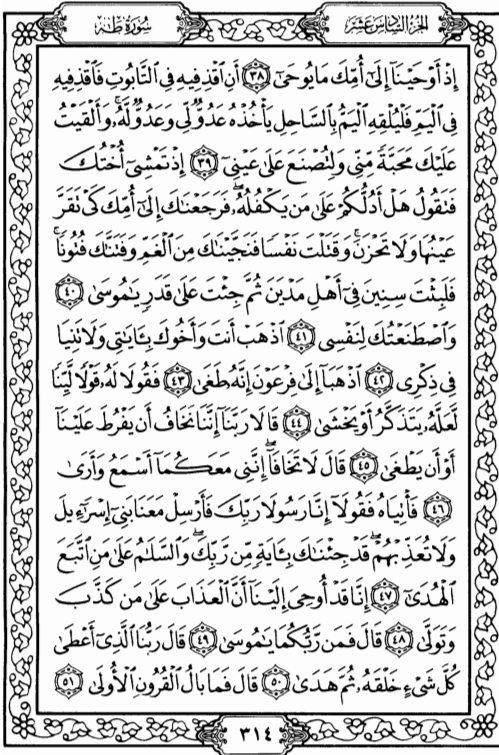
37. Ne edhe një herë ta dhuruam ty mirësinë Tonë.

* Dy shkronjat e para, Ta dhe Ha janë sikurse edhe të tjerat në fillim të kapitave, që sipas mendimit të një shumice dijetarësh, janë të pashpjegueshme - muteshabih. Sipas Ibni Abasit etj. do të thotë: O njeri! Ka mendime se ato shkronja janë emër i Zotit, emër i Pejgamberit, emër i kaptinës, ose është: "i lumi ai që ka gjetur rrugën e drejtë", apo është "shkele tokën o Muhammed" etj.

Zoti xh. sh. i thotë Muhammedit se Kur'anin nuk ia ka zbritur që me të ta mundojë atë, por si këshillë e dritë për atë që ia ka frikën Zotit, që krijoi gjithçka dhe prej fronit të vet udhëheq me gjithçka, prandaj i thotë se në asnjë moment nuk është i vetmuar dhe se lutjen mund ta shprehë si të dojë, me zë të lartë ose të ulët, sepse Zoti e di edhe atë që është në shpirtin e tij, e që nuk shprehet fare.

Duke u kthyer Musai prej Medjenit për në Egjipt, e humb rrugën ngase ishte një natë shumë e errët e edhe e ftohtë. Papritmas në anën e majtë të rrugës sheh një zjarr dhe i thotë familjes: Rrini në vend dritës të shkoj te ai zjarr të marrë ndonjë unë të ndezur, ose të gjejë ndokë që do të më tregojë për rrugën.

Mirëpo, kur ai afrohet sheh se nuk ishte zjarr por dritë, e Zoti e thërret, e duke i thënë se Ai ishte Zoti i tij, e urdhëron të zbatet dhe e njofton se gjendet në luginën e shenjtë Tuva. Pastaj, i thotë se atë e ka caktuar pejgamber dhe t'ia vërë veshin mirë asaj që po i shpallej, se Ai që e thërriste është vetë Zot dhe tjetër zot pos =

38. Atëherë kur nënën tënde e frymëzuan me atë që nuk kuptohet ndryshe pos me inspirim (me frymëzim - shpallje).

39. (Ne i thamë) “Vëre atë (fëmijë, Musain) në arkë, e mandej hidhe në lumë e lumi e hjedhë në breg, atë e merrë armiku Im dhe i tuj. E nga ana lme mbolla (në zemra të njerëzve) dashuri ndaj teje, e që të edukohesh nën mbikëqyrjen Time”.

40. Kur motra jote ecte (të përcillte) e

thoshte: “A doni t’ju tregoj atë që do të kujdeset për të? E Ne të kthymet në nëna jote, që të gëzohet ajo e të mos mbetet e pikëlluar. Ti e pate mbytur një njeri, e Ne të shpëtuam nga mërzia dhe të sprovuan me sprova të mëdha. Ti qëndrove me vite ndër banorët e Medjenit, e pastaj erdhe, o Musa, në kohën e caktuar”.

41. Dhe Unë të zgjodha ty për shpalljen Time.

42. Shko me argumentet e Mia, ti dhe vëllai yt, e mos e hiqni prej kujdesit të përmendurit ndaj Meje.

43. Shkoni që të dy të faraoni, se ai vërtet e ka tepruar.

44. Atij i thuani fjalë të buta, ndoshta ai mendohet a frikësohet.

45. Ata të dy thanë: “Zoti ynë, ne kemi frikë se do të na ndëshkojë menjëherë ose do t’i kalojë kufijtë kundër nesh”.

46. Ai (Allahu) tha: “Mos u frikësoni, se Unë (me ndihmën Time) jam me ju, dëgjoj (ç’do t’ju thotë) dhe shoh (ç’do të bën me ju)”.

47. I shkoni e thuani atij: “Ne jemi që të dy të dërguar të Zotit tënd, lëshoi beni israilët të vijnë me ne, e mos i munda! Ne të kemi ardhur me argumente nga Zoti yt, e shpëtimi është për atë që ndjek rrugën e drejtë.

48. Ne na është thënë se dënimi është për atë që gënjën (të dërguarit) dhe ia kthen shpinën besimit”.

49. Ai (faraoni) tha: “E kush është Zoti i ju dyve, o Musa?”

50. (Musai) Tha: “Zoti ynë është Ai që çdo sendi i dha formën e vet, pastaj e udhëzoi atë”.

51. Ai tha: “Si është gjendja e popujve të mëparshëm?”

= Tij nuk ka. Pos kësaj Ai thotë: Mua më përkujo gjatë faljes, e bëhu gati se kijameti pa tjetër ka për të ardhur, por Unë e kam lënë të fshehtë momentin, e ty të mos mashtorjë ndonjë që nuk e beson gjykimin para Zotit e është i dhënë pas qefteve të kësaj bote, e të të merr në qafë edhe ty, sepse atë ditë do të shpërblehet secili për veprat që ka bërë.

Këto porosi ia bën Zoti për ta forcuar Musain në bindje, sepse më vonë ai do të ballafaqohet me faraonin.

** Zoti xh. sh., e dinte se ç’kishte Musai në dorë, e ia bën pyetjen në mënyrë që ai ta përcjellë me vëmendje ngjarjen, sepse ai shkop i thatë, do të shndërron në bollë të gjallë, pra do të shohë një mrekulli të madhe.

Musai nuk përfundon vetëm me përgjigjen në pyetje, por nga dëshira që ta shtojë edhe më tepër kënaqësinë e vet në bisedë me të Madhin, Zot, vazhdon duke i përshkruar cilësitë dhe dobiet e shkopit.

Mrekullia e shndërrimit të shkopit në gjarpër të madh dhe të shkëlqimit të dorës në atë moment, ishte parapërgatitje për paraqitjen e atyre mrekullive më vonë para faraonit.

Kur u urdhërua të shkojë të faraoni, i cili e njihte veten si zot, Musai kërkoi ndihmën e Zotit për zbatimin e asaj detyre, kërkoi që t’i lëshohet gjuha e të jetë oratori më i mirë, t’i bashkojë atij vëllain Harun si bashkëpunëtor dhe si peigamber dhe ashtu të formojë një fuqi më të madhe.

52. (Musai) Tha: “Dija për ata është të Zoti im, e shënuar në një libër. Zoti im nuk gabon e as nuk harron”.

53. (Zoti im) I cili për ju e bëri tokën si djep, për të mirën tuaj hapi rrugë nëpër të, lëshoi shi prej së lart, e kjo mundësi që të mbijnë bimë të llojeve të ndryshme.

54. Hani ju dhe kullotni kafshët tuaja (nga ato bimë). Vërtet, për të gjitha këto (që u përmendën) ka argumente për ata që kanë mendje të shëndoshë.

55. Prej asaj (tokës) Ne u krijuam ju, e ju do t’u kthejmë përsëri në të, e prej saj do t’ju nxjerrim edhe një herë.

56. Ne ia bëmë të mundshme atij t’i shohë të gjitha argumentet Tona, por ai i gënjeu ato dhe i refuzoi.*

57. (Atëherë faraoni) Tha: “O Musa, a mos na ke ardhur që me magjinë tënde të na nxjerrësh prej tokës tonë (prej Egjiptit)?

58. Edhe ne do të kundërvihemi me një aso magjie, pra caktë një kohë dhe një vend që do të na përshtatet, e që nuk do ta thyenim as ne as t’i”.

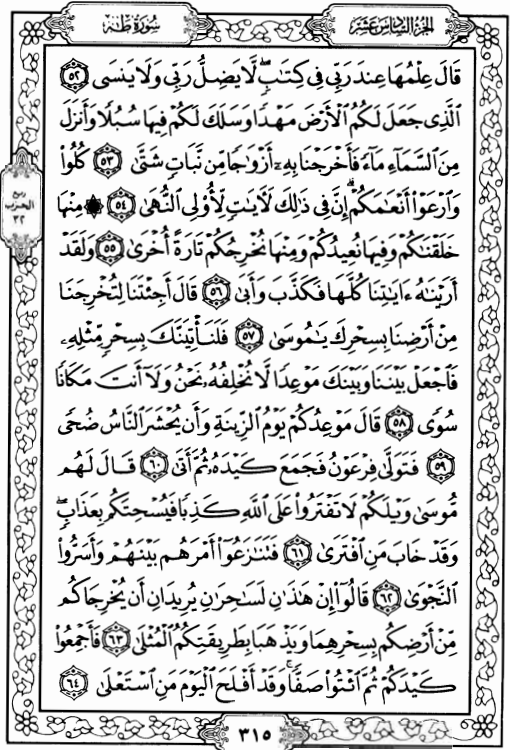
59. (Musai) Tha: “Koha e caktuar le të jetë dita e festës në mënyrë që njerëzit të tubohen pas dite”.

60. Faraoni u kthye dhe tuboi magjistaret e vet dhe doli në kohën (dhe vendin) e caktuar.

61. Atëherë Musai u tha atyre (magjistareve): “Mjerimi është juaji, prandaj mos shpifni ndaj Allahut ndonjë gënjeshtër e t’ju shkatërrojë me ndonjë dënim, se pa dyshim ai që shpif ka dështuar keq”.

62. Ata (magjistarët) polemizuan për çështjen e tyre, por bisedën e bënë fshehurazi (nga masa).

63. Ata pastaj (pas bisedës së fshehur

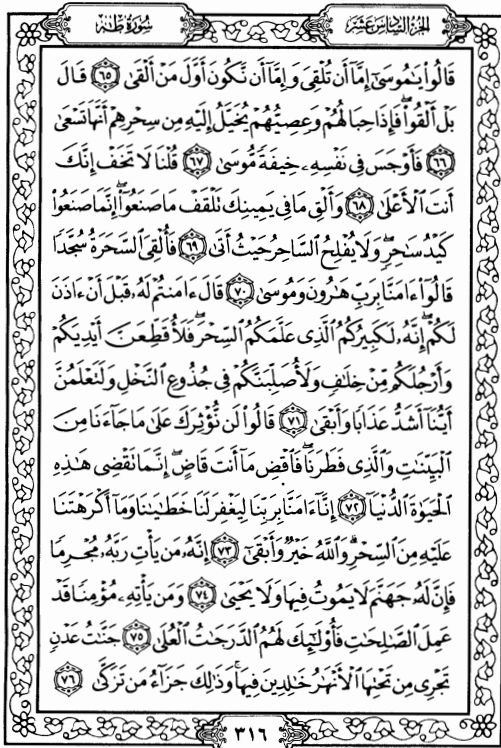
thënë: “Këta të dy janë magjistarë, që me magjinë e tyre duan t’ju nxjerrin nga toka juaj dhe ta zhdukim drejtimin (ideologjinë) tuaj që padyschim është më i drejti”.

64. Pra, (meqë janë magjistarë) ju vendosni seriozisht çështjen tuaj dhe dilni në shesh tok të bashkuar, e ai që triumfon sot, ai ka arritur suksesin,

* Pëveç asaj që ia plotëson kërkesat e Musait, Zoti ia përmend aty edhe të mirat që ia ka dhuruar atij prej kur ishte foshnjë. Derisa faraoni i mbyste fëmijët e beni israilve, Zoti fuqiplotë e udhëzoi nënën e Musait ta vë foshnjën në një arkë (tabut) dhe ta hedhë në lumë. Motra e Musait e përcolli deri kur arka ra në duart e familjes së faraonit. Foshnja nuk pranoi gjinin e asnjë gruaje, atëherë motra e tij i tha familjes së faraonit, se ajo di për një grua të ndershme e besnike e cila do t’i japë gjin foshnjës. Ata pranuan dhe e thirrën gruan (nënë e Musait) dhe kur ajo i afroji gjinin atij, ai menjëherë e thithi, për çka gruaja e faraonit u gëzua shumë dhe e luti gjidhënës të qëndrojë dhe të jetojë në pallatin mbretëror. Ajo u ankua se nuk mund ta lë shtëpinë dhe fëmijët e saj, prandaj propozoi ta merrte foshnjën me vete, e kohë pas kohe do t’ua sillte ta shohin, gjë kjo të cilën ata e pranuan. Urtësia e Zotit bëri që foshnja t’i kthejë nënës së vet, e të mos e përjetojë ajo dhembjen për ndarjen nga fëmija e vet.

Ai ia përmendi edhe ndihmën që ia pati ofruar kur e pat mbytur një njeri, pastaj ndihmën sa ishte në Medjen te Shuajbi dhe i tregoi se atë e ka zgjedhur pikërisht pejgamber dhe e urdhëroi që ai së bashku me Harunin të shkonin te faraoni e t’i tregojnë se nuk ka zot tjetër pos Allahut.

Musai me vëllain e vet shkuan te faraoni dhe e thirrën ta besojë Zotin një, Krijuesin që përsosi çdo krijesë, dhe të vetmin furnizues, i cili edhe pas vdekjes do t’i ringjallë të gjithë. Mirëpo, edhe pse Musai ia tregoi të gjitha mrekullitë që dokumentonin për Zotin fuqiplotë, faraoni nuk dëshoi t’i pranojë, nuk e njohu as Musain si pejgamber dhe u përpoq ta shpallte si magjistar.

65. Ata thanë: “O Musa, do të hedhësh ti apo ne po hedhim të parët?”

66. Ai (Musai) tha: Jo, hidhni ju! Kur, ja, atij iu duk se nga ajo magji e tyre litarët dhe shkopinjtë këviznin (si gjarpërinj).

67. E Musai ndjeu në vetë njëfarë frike.

68. Ne i thamë atij: “Mos ke frikë, është më se e sigurt se ti do të jesh triumfues!”

69. Tani hidhe atë që e ke në dorën tënde të djathtë (shkopin), që t'i gëlltisë ato që i bënë ata, sepse ajo që bënë ata nuk është tjetër pos mashtrim magjistari, e magjistari nuk do të ketë sukses kudo qoftë.

70. Atëherë (kur shkopi i Musait i gëlltiti) magjistarët u huldën në sexhde e thanë: “Ne i besuam Zotit të Harunit e të Musait!”

71. Ai (faraoni) tha: “Ai besuat atij para se t’u japë unë leje? Ai (Musai) është prijës i juaj, i cili ua mësoi magjinë, unë do t’ua pres duart e këmbët tërthorazi e do t’u varë në trungujt e hurmave, e atëherë ju do ta kuptoni se cili prej nesh ka dënim më të ashpër e më të vazhdueshëm?”

72. Ata thanë: “Pasha Atë që na krijoi, nuk të japim përparësi ty ndaj argumenteve që na erdhën, e ti bëje atë që mendon ta bësh, dhe mund të zbatosh vetëm atë që i takon jetës së kësaj bote!”

73. Ne i besuam Zotit tonë që Ai të na i falë gabimet tona dhe magjinë, me të cilën ti na detyrove. Allahu është më i miri (në të shpërblyerit) dhe më i përjetshmi (në të dënuar)!

74. Ai që i paraqitet Zotit të vet si kriminelë, e ka xhehenemin, në të cilin as nuk vdes as nuk jeton.

75. Ndërsa ai që i paraqitet Atij besimtar e që ka bërë vepra të mira, të tillët i presin merita të larta.

76. (do ta presin) Xhennete të Adnit, nëpër të cilët rrjedhin lumenj dhe aty do të jenë përjetë. Ky është shpërblim i atij që është pastruar nga mosbesimi*

* Edhe pse i pa mrekullitë, faraoni nuk deshi t’i pranojë, e Musain e quajti magjistar, duke i thënë se do të kundërvihemi edhe ne me magji. Musai caktoi vendin e kohën ku do të zhvillohen garat në magji. Caktoi ditën e një feste të tyre, në mënyrë që të tuboheshin sa më shumë popullsi, që ta përjetonin të vërtetën sa më shumë njerëz.

Faraoni i thirri të gjithë magjistarët dhe ndër më të aftit prej tyre i zgjodhi shtatëdhjetë e dy sish. Para se të fillonin t’i provonin forcat, Musai ua tërhoqi vërejtjen magjistarëve për mëkatet e gënjeshtrës, andaj ata u frikësuan dhe biseduan fshehtas për atë që u tha Musai, por publikisht i quajtën magjistarë edhe Musain edhe Harunin. Musai nuk i paraqiti mrekullitë e veta i pari, por u tha atyre të fillonin. Kur i hodhën në atë fushë litarët dhe shkopinjtë e tyre, ata u dukën se u shndërruan në gjarpërinj të mëdhenj që barkas rreshqitnin, sa që edhe Musai hetoi njëfarë frike. Atëherë Zoti e trimëroi, duke i thënë se magjia e tyre është mashtrim, mos të frikësohet por ta hedhë shkopin e vet. Kur Musai e hodhi shkopin e vet, ai u shndërrua në një bollë të madhe, e cila një nga një gëlltiti të gjitha mjetet e tyre, ndërsa njerëzit e shikonin me habi këtë ngjarje. Kur e panë këtë gjë magjistarët, kuptuan se nuk ishte punë magjie, por mrekulli e Zotit, andaj të gjithë u përlulën në shenjë mirënjohjeje, pranimit dhe respektimi ndaj Allahut.

77. Ne i kumtuam Musait: “Udhëto natën me robtë e Mij, hapu atyre rrugë të terur në det, e mos ke frikë se do të zënë, a do të fundosësh”.

78. Atyre iu vu prapa faraoni me ushtrinë e vet, po ata pësuan në det ashtu si pësuan.

79. Faraoni e humbi popullin e vet, e nuk e udhëzoi.

80. O bijt e israilit, Ne ju shpëtuam prej armikut tuaj, ua përcaktuam anën e djathtë të Turit (për shpalljen e Tëvratit), ju furnizuam me rrëshirë (si mjalti) dhe me shkurtëza.

81. Hani nga të mirat që u dhuruam, e mos u bëni përbuzës se do t’u godasë hidhërimi Im, e atë që e zë hidhërimi Im, ai ka mbaruar.

82. Nuk ka dyshim se Unë e fal atë që është penduar, që ka besuar, që ka bërë vepra të mira dhe që përqëndrohet për në rrugën e drejtë.

83. Po ty o Musa: “Ç’të nguti para popullit tënd?”

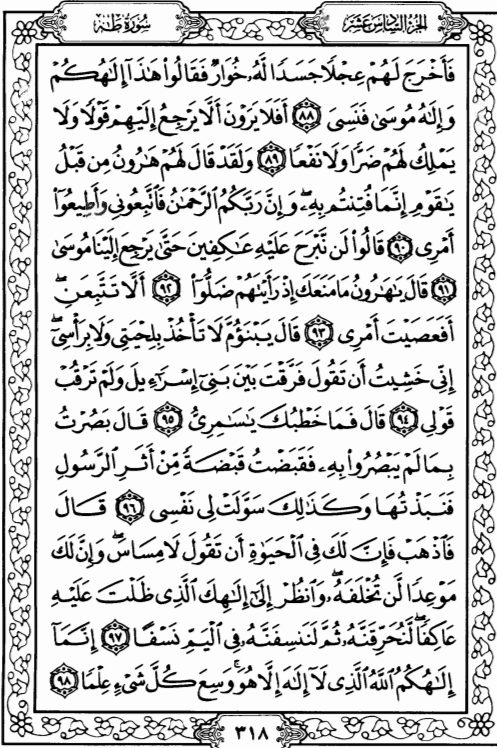
84. Ai u përgjigj: “Ja, ata janë pranë meje, e unë u nguta te Ti, o Zoti im, që të jeshë i kënaqur ndaj meje!”

85. Ai (Allahu) Tha: “Ne sprovuam popullin tënd pas teje, dhe ata i hodhi në humbje Samirijji!”

86. Musai u kthye te populli i vet i hidhëruar e i pikëlluar dhe tha: “O populli im, a nuk u premtoi juve Zoti juaj premtim të mirë, a mos u bë kohë e gjatë e ju e harruat premtimin, ose dëshiruat të ju godasë hidhërimi nga Zoti juaj, andaj e thyet besën që ma keni dhënë?”

87. Ata thanë: “Ne nuk e thyem besën tënde me dëshirën tonë, por ne ishim ngarkuar me barrë të rënda nga stolltë e popullit e i hodhëm ato (në zjarr), e ashtu i hodhi edhe Samirijja”.

I dëshpëruar nga disfata, faraoni u kërcënua duke u thënë se Musai është mësuasi i tyre, prandaj ai do t’ua shkurtojë gjymtyrët e trupit nga një dorë e këmbë të djathtë e nga një të majtë. Mirëpo, edhe pas këtij kërcënimi, magjistarët që besuan Zotin, nuk u luhatën, i thanë se ai mund t’i gjykojë në këtë jetë, por kjo është e shkurtër, e se nuk dëshirojnë t’i paraqiteshin Zotit në ditën e gjykimit si kriminelë, e ta meritonin xhehenemin, por do të donin t’i paraqiteshin si besimtarë të sinqertë e me vepra të mira ta gëzojnë shpërblimin e vërtetë.

88. E ai (Samirijja) ua mbaroi atyre një viç me trup që pëlliste, e ata thanë: “Ky është zoti juaj dhe Zoti i Musait, po ai (Musai) e ka harruar”.

89. A nuk e kuptonin ata se ai (viç) as nuk u përgjigjej atyre, e as nuk kishte mundësi t’ju sillte ndonjë dobi a dëm.

90. E Haruni atyre u pat thënë më parë: “O populli im, ju vetëm u shprovat me të, pse Zoti juaj është i Gjithmëshirshëmi, andaj ejani pas meje dhe më dëgjoni për këtë që po ua thëm”.

91. Ata i thanë: “Ne nuk do t’i ndahemi këtij (adhurimit të viçit) deri që të kthehet te ne Musai!”

92. Ai (Musai u kthye e) tha: “O Harun ç’të pengoi ty kur i pe se morën rrugën e gabuar,

93. E ti të mos u vazhdosh rrugën time? A mos e kundërshtove edhe ti porosinë time?”

94. Ai (Haruni) tha: “O bir i nënës sime, mos më kap as për mjekrrë as për flokë, se unë u frikësova se do të thuash: i përçave beni israilët dhe nuk e ke respektuar porosinë time?”

95. Ai (Musai) tha: “E çka ishte puna e jote, o Samirijj?”

96. Tha (Samirijja): “Unë pashë atë që ata nuk panë, e mora një grusht nga gjurma e të dërguarit (nga fërkemi i kalit të Xhibrilit) dhe ia hodha atij (viçit) dhe kështu më mashtroi vetvetja”.

97. Ai (Musai) tha: “Prandaj, largohu sepse sa të jeshë gjallë ke për të thënë: (këdo që e sheh) “Mos m’u afro!” E ty të pret edhe një moment (dënim) i pathyeshëm. E ti tash shikoje zotin tënd që e adhurove bindshëm, e tani atë do ta djegim e do ta bëjmë shkrumb dhe hirin e tij do ta shpërndajmë nëpër det”.

98. I adhuruari juaj është vetëm Allahu, që përveç Tij nuk ka zot tjetër, e dituria e Tij ka përfshirë çdo send.*

* Derisa faraoni vazhdonte arrogancën e vet, Zoti e urdhëroi Musain të largohet prej aty natën, e i thotë t’i mëshojë me shkopin e tij detit, e ai do të ndahet dhe do të krijohen rrugë të terura nëpër të, ndërsa populli i tij mos të frikësohen se do t’i mbyset uji ose se do t’i zë faraoni me ushtrinë e vet. Musai kaloi mirë me popullin e vet përtej detit, e faraoni që iu kishte vu prapa tyre duke i ndjekur, u fut në ato rrugë të detit, por uji u bashkua dhe i përmbyti.

Zoti xh. sh. ua përkujton beni israilve të mirat që ua dhuroi dhe i këshilloi t’ju përmbahen udhëzimeve të Tij.

Musai shkonte në Turë për ta pranuar shpalljen, e me të ishin disa pari që i kishte zgjedhur ai, por nga dashuria për bisedën që do ta bëjë me Zotin, u ngut dhe eci para tyre.

Gjatë kohës sa qëndroi Musai në Turë, populli i tij u mashtrova prej njëfarë “Samirijj”. Si duket ai kishte qenë më parë si adhures i lopës, kishte pranuar fenë e beni israilve, rridhte prej familjes Samirijj, ndërsa emrin e kishte Musa. Kështu ai popull filloi ta adhurojë një viç që Samirijja e mbaroi prej stolisë e që e kishin huazuar beni israilët prej kibtasve. Stolisë së shkrirë në zjarr i kishte dhënë formë viçi, e si thoshte Samirijja, ia kishte hedhur një grusht dhë, që e kishte marrë prej gjurmës së këmbës së kalit, në të cilin kishte ardhur Xhibrili për ta dërguar Musain në Tur.

99. Po kështu, Ne të rrefejmë ty për disa nga ndodhitë që kanë kaluar më heret dhe nga ana jonë të dhamë ty shpalljen plot përkujtime.

100. Kush i kthen shpinën kësaj (*shpalljes - Kur'anit*), ai do të bartë në ditën e kijametit barrën më të rëndë.

101. Nën atë do të qëndrojnë përgjithmonë. Sa barrë e keqe është për ta në ditën e kijametit.

102. Ditën kur i fryhet surit (*bririt*), atë ditë Ne i tubojmë mëkatarët symavijosur (të verbër, të shëmtuar)

103. E ata pëshpërisin mes vete: nuk qëndruar (në dynja) më shumë se nja dhjetë ditë.

104. Ne më së miri e dijim se çka flasin ata, e edhe atë kur më i mençuri prej tyre u tha: "Nuk qëndruar më shumë se një ditë!"

105. Ty të pyesin edhe për kodrat, thuaj: "Zoti im mund t'i bëjë ato thërime të shpërndara".

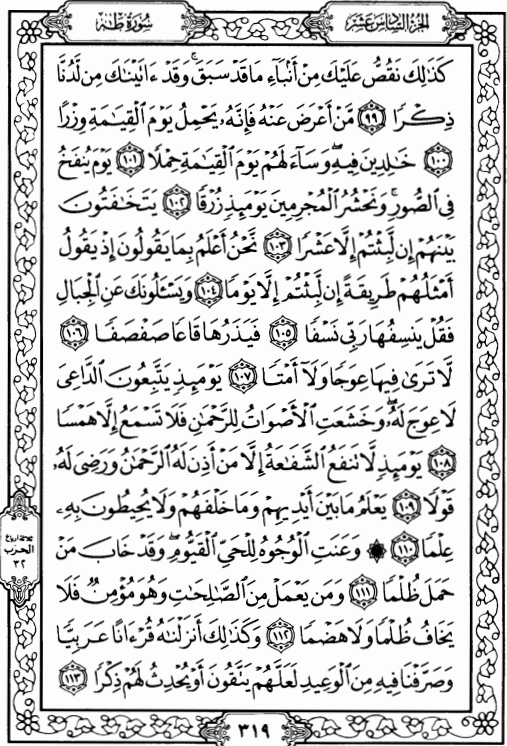
106. Dhe vendin e tyre ta bëjë rrafsh pa farë bime e ndërtese.

107. E nuk do të shohësh në të as ultësi të as lartësi të.

108. Atë ditë, ata do të shkojnë pas thirrësit, e nuk do t'i largohen atij, e para të Gjithëmëshirshmit ulen zërat e nuk dëgjohej tjetër pos një zë i ulët.

109. Atë ditë nuk bën dobi as ndërmjetësimi, përveç atij, të cilit e ka lejuar i Gjithëmëshirshmi të ndërmjetësojë dhe për të cilit e pëlqeu ndërmjetësimin.

110. Ai i di ato që ishin para tyre dhe

ato që vijnë pas, po dija e tyre nuk mund ta përfshijë ate.

111. E fytyrat (e mëkatarëve) e turpëruara, i përulen të Përrjetshmit, të Gjithfuqishmit, sepse ka dështuar ai që barti padrejtësinë.

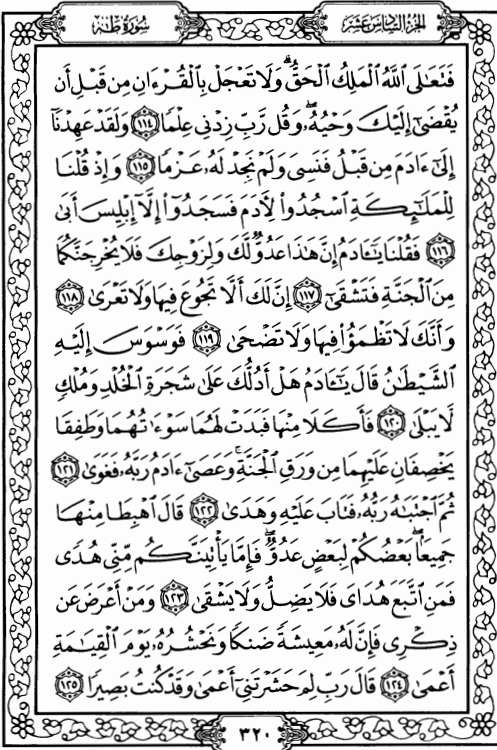
112. Kush është besimtar dhe bën vepra të mira, ai nuk i frikësohet ndonjë padrejtësie e as ndonjë mungese (në shpërbllim).

113. Kështu Ne e shpallëm këtë Kur'an arabisht dhe përsëritëm në të vërejtjet, në mënyrë që ata të ruhen ose ai (*Kur'ani*) t'u sjellë atyre përvojë mësimi.

Kjo bëhej gjoja se vetëm Samirijja e kishte parë atë rast të Xhibrilit dhe se viçi pëlliste si të ishte i gjallë.

Zoti xh. sh. e njoftoi Musain sa ishte ende në Turë për devijimin e popullit të tij, andaj ai u kthye shumë i zemëruar dhe nga hidhërimi e zuri të vëllain për flokësh dhe e qortoi, por Haruni u arsyetua. Samirijja u leçit nga i gjithë populli, e vëçin e punuar e dogji Musai duke mos i lënë as hirin dhe kështu asgjësoi atë bindje, dhe i thirri të adhuronin vetëm Allahun, të Gjithëdhijshmin.

Me tregimin e kësaj ngjarjeje, Zoti xh. sh. vërteton dërgatën e Muhammedit, i cili, sikur të mos ishte njoftuar nga Zoti, nuk do të dinte asgjë për të kaluarën.

114. I lartë është Allahu, Sundimtar i vërtetë. Ti mos nxito me Kur'anin para se të përfundojë shpallja e tij te ti, thuaj: “Zoti im, më shto dituri.”*

115. Na i patëm urdhëruar edhe Ademit (të mos i afrohej pemës), po ai harroi, pra te ai nuk gjetëm vendosmëri.

* Pasi që përkruhet tregimi për Musain, përmendet se ai tregim i rrëfëhet Muhammedit nga ana e Zotit, përmes këtij Kur'ani që është plot këshilla e dituri të dobishme, ndërkaq ai që refuzon mësimet e tij, ai do ta ngarkojë keq veten ditën e kijametit, kështu që kur t'i fryhet surit për ringjallje, ata do të ngriten të shëmtuar, me fytyra të nxira, e sy të mavijosur dhe do të kuptojnë se jeta e kësaj bote nuk ka qenë më shumë se një ditë.

Idhujtarët i thonin Muhammedit se ç'mund të bëjë Zoti i tij me këto kodra, me këta shkëmbinj e me këto male, e këtë e bënin në shenjë talljeje. Kur'ani sqaron se ato do të bëhen hi e pluhur, e toka do të jetë e rrafshët, pa asnjë send mbi faqen e saj, ndërsa thirrjes për tubim në vendin e caktuar për gjykim, i përgjigjen të gjithë pa bërë zë. Atë ditë mund të ndërmjetësojnë për shefaat pejgamberët etj., vetëm për atë njeri, për të cilin Zoti lejon. Ata që refuzuan mësimet e Zotit, do të dalin para Tij të turpëruar, sikurse të zënë rob, ndërsa ata që besuan e bënë vepra të mira, do ta gëzojnë në mënyrë të plotë shpërlimin e merituar.

Kur'ani përsërit shumë herë vërejtjen për rrezikun nga dënimi në zjarr të xhehenemit, u flet idhujtarëve në gjuhën e tyre, në mënyrë që ata ta kuptojnë atë e të mbledhin mend, se fundi i fundit, madhëria e Allahut është e lartë, Ai udhëheq me gjithçka dhe vetëm Atij i takon adhurimi, e kurrsesi nuk ka nevojë për adhurimin e idhujtarëve, ata shkatërrojnë veten.

Thuhet se Muhammedi ngutej dhe lexonte Kur'anin që i shpallej së bashku me Xhibrilin duke ia lexuar

116. Përkujto kur Ne u thamë engjëjve: “Bëni sexhde ndaj Ademit, ata i bënë, pos Iblisit, i cili nuk deshi”.

117. E Ne i thamë: “O Adem, ky është armik yt dhe i bashkëshortes tënde, pra mos t'ju nxjerrë kurrsesi nga xhenneti, e t'ju në vështirësi (për të siguruar mjetet e jetesës)”.

118. Ti aty (në xhennet) nuk ke për të qenë i uritur e as nuk ke për të mbetur i zhveshur.

119. Aty nuk ke për të pasur etje e as nuk do të kesh vapë.

120. Por, atë e ngacmoi djalli duke i thënë: “O Adem, a do të të tregoj për pemën e pavdekshmërisë dhe të sundimit të pazhdukshëm!”

121. Ata të dy hëngren nga ajo (peme) dhe që të dy u zhveshën, e ia nisën ta mbulojnë veten e tyre me gjethe që mblidhnin nëpër xhennet, dhe kështu Ademi theu urdhërin e Zotit të vet dhe gaboi.

122. Mandej Zoti i vet e bëri atë të zgjedhur, ia pranoi pendimin dhe e vuri në rrugën e drejtë (të vendosur).

123. Ai (Allahu) u tha: “Zbritni prej aty që të gjithë, do të jeni armiq të njëri-tjetrit. Nëse u vjen nga Unë udhëzim (libër e pejgamber) kush i përmbahet udhëzimit Tim, ai nuk ka për të humbur (në dynja) e as nuk ka për të dështuar (në jetën tjetër)”.

124. E kush ia kthen shpinën udhëzimit Tim, do të ketë jetë të vështirë dhe në ditën e kijametit do ta ringjallim të verbër.

125. Ai (që nuk besoi) do të thotë: “Zoti im, përse më ngrite të verbër, kur unë isha me sy?”

126. Ai (Allahu) thotë: “Ashtu si i harrove ti argumentet Tona që t’i ofruam, ashtu je i harruar sot”.

127. Po kështu Ne e shpërblejmë edhe atë që zhytet në mëkate dhe nuk i beson argumentet e Zotit të vet, po dënimi në botën tjetër është edhe më i ashpër dhe i përjetshëm.

128. A nuk e kanë të qartë ata se sa breza para tyre i kemi zhdukur, e këta ecin nëpër ato vendbanime të tyre. Në gjurmët e atyre ka fakte për ata që kanë arsye të shëndoshë.

129. E, sikur të mos ishte vendimi dhe afati i caktuar më heret nga Zoti yt, dënimi do t’i kapte ata.

130. Prandaj, ti bëhu i durueshëm ndaj asaj që thonë ata, dhe duke falënderuar Zotin tënd, falu para lindjes së diellit dhe para perëndimit të tij, falu edhe në orët e natës dhe në skajet e ditës, ashtu që të gjejsh kënaqësi (me shpërblim).

131. Dhe mos ia ngul sytë bukurisë së kësaj jete me të cilën i bëmë të kënaqen disa prej tyre (mosbesimtarë), e për t’i sprovuar me të, sepse shpërblimi i Zotit tënd është më i mirë dhe është i përjetshëm.

132. Urdhëro familjen tënde të falë namaz, edhe ti vetë zbatoje atë, ngase Ne nuk kërkojmë prej teje ndonjë furnizim (për ty as për familjen tënde), Ne të furnizojmë ty (dhe ata), ardhmëria e mirë është e atij që ruhet.

133. Ata thanë: “Përse nuk na sollli ai ndonjë argument nga Zoti i vet? A nuk u erdhi atyre sqarim (në Kur’an) për atë që ishte në broshurat e mëparshme”.

134. Dhe sikur t’i ndëshkonim ata me

ndonjë dënim para tij (para se të shpallim Kur’anin) ata do të thonin: “Zoti ynë, përse nuk na çove ndonjë të dërguar që t’iu përmbaheshim fakteve Tua para se të poshtëroheshim e të mjeroheshim”.

135. Thuaj: “Secili është duke pritur, pra pritni edhe ju, se së shpejti do ta kuptoni se kush ishin ihtarët e rrugës së drejtë dhe e gjeti të vretëtën”.*

natyrisht ai, prandaj i thuhet që të mos ngutej e të mos ketë frikë se do ta harrojë atë. Ose ngutej e gjykonte sipas Kur’anit pa iu sqaruar sa duhet nga ana e Zotit domethënia e tij, andaj i thuhet të mos ngutej para se të sqarohet mirë se cili është qëllimi i tij.

* Ngjarja rreth përlules së engjëjve me urdhërin e Zotit ndaj Ademit dhe e refuzimit të shejtanit, është përsëritur në shtatë kapitina të Kur’anit me qëllim që besimtarët të kuptojnë se duhet zbatuar urdhërin e Zotit, duhet larguar prej ndalesave dhe rikujtuar armiqtësinë e shejtanit, të cilën ai e shfaq kundër babait të tyre, Ademit, e të cilën e shfaq edhe ndaj secilit pasardhës të Ademit.

Zoti xh. sh. ia bëri me dije Ademit armiqtësinë e dreqit, ia bëri me dije telashet që do ta goditnin nëse do të dëgjonte mësimet e tij, por shejtani, me vesvesen e tij, e preku Ademin në dy pikat që janë më të ndieshmet dhe më lakmueset për njeriun në përgjithësi. E preku në pavdekshmëri, d.m.th. në jetë të amshueshme dhe në pasuri të pashtershme. Që të dyja këto ia ka anda njeriut, andaj, jo nga lakmia për të ngrënë nga ajo pemë, por nga lakmia e fitimit të atyre dy cilësive, Ademi u mashtrua.

Si masë e parë e ndëshkimit të Ademit dhe të Havës, ishte ajo kur ata u zhveshën prej petkut, që ishin rreze drite të cilat mbulonin trupin e tyre, e kur u zbuluan, ngarendin e mblidhnin gjethet të pemëve të xhennetit duke mbuluar avretin e tyre.